

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: M. T.
bytem X

zastoupen: JUDr. Jiří Haneček, advokát
sídlem Palackého náměstí 796, Ivanovice na Hané
proti

žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje,
odbor majetkový, právní a správních věcí
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 5. 2021, č.j. KUOK 56561/2021, sp. zn. KÚOK/41438/2021/OMPSČ-P/450,

takto:

- I. Žaloba s e z a m í t á.
- II. Žalobce n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému s e n e p ř i z n á v á náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se svou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2021, č. j. KUOK 56561/2021, sp. zn. KUOK 56561/2021/OMPSČ-P/450 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jako nepřípustné odvolání žalobce proti výroku I. společného rozhodnutí Komise pro projednávání přestupků statutárního města Prostějov ze dne 18. 3. 2021, č. j. PVMU 29799/2021 16a (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jehož dalším účastníkem byl D. K. , bytem X (dále jen „další účastník prvostupňového řízení“). Dále napadené rozhodnutí měnilo ve výrokové části prvostupňové rozhodnutí tak, že ve výroku II. bylo slovo „porušil“ nahrazeno slovem „neuposlechl“ a ve zbytku výrok II. prvostupňového rozhodnutí potvrdil.
2. Žalovaný, odvolání žalobce směřující proti výroku I. prvostupňového rozhodnutí shledal vzhledem k rozsahu jeho odvolacího práva nepřípustným, a proto jej napadeným rozhodnutím zamítl.
3. Ve výroku II. prvostupňového rozhodnutí byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kde tohoto se měl dopustit dne 5. 12. 2020 v době mezi 21:30 hod. a 22:00 hod. v lokalitě Zadní Dlátka v Němčicích nad Hanou, když neuposlechl opakované výzvy hlídky Policie České republiky, obvodní oddělení Němčice nad Hanou „*Jménem zákona, zastavte se!*“ Tím tak úmyslně „porušil“ výzvu úřední osoby při výkonu její pravomoci.
4. Za spáchání výše uvedeného přestupku byla ve výroku II. prvostupňového rozhodnutí žalobci uložena pokuta ve výši 500 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

5. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul zjištěný skutkový stav a uvedl, že jednáním žalobce byla naplněna skutková podstata přestupku dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích. Dále bylo zjištěno, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí nebyla uvedena přesná dikce zákonného vymezení této skutkové podstaty. Ve výše uvedeném ustanovení se nachází odkaz na „neuposlechnutí výzvy“. Ve výročí prvostupňového rozhodnutí pak byl tento čin označen jako „porušení výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci“. Žalovaný tak v napadeném rozhodnutí textaci změnil, a to tak, aby odpovídala zákonné dikci. Tato skutečnost však nic neměnila na tom, že dle žalovaného bylo prvostupňové rozhodnutí zákonné a řádně odůvodněné, proto ho ve zbytku ve výroku II. potvrdil.
6. V rámci řízení před komisí pro projednávání přestupků Statutárního města Prostějov (dále jen „prvostupňový orgán“ a „prvostupňové řízení“) bylo nařízeno jednání, kde byl předvolán žalobce společně s dalším účastníkem prvostupňového řízení a rovněž byli předvoláni svědci. Svědky byli prap. J. M., por. L. T. a Mgr. M. P. Všichni předvolaní se řádně dostavili a o výsledku ústního jednání byl sepsán protokol. Dále byly provedeny listinné důkazy, konkrétně pak bylo čteno oznámení přestupku Policie České republiky, obvodní oddělení Němčice nad Hanou, opisy z evidence přestupků a informace o počasí ze dne 5. 12. 2020, z internetové stránky in-pocasi.

7. Prvostupňový orgán na základě svědeckých výpovědí a provedení listinných důkazů, které hodnotil nejen jednotlivě, ale i v jejich logických souvislostech, dospěl k závěru, že se žalobce a další účastník prvostupňového řízení společně dopustili spáchání výše uvedeného přestupku. Svědecké výpovědi prap. J. M. a por. L. T. se shodovaly, přičemž navíc jim svědčila i výpověď dalšího svědka Mgr. M. P., který tvrdil, že výzva příslušníků Policie České republiky byla i na větší vzdálenost slyšet zřetelně. Výpověď žalobce a dalšího účastníka prvostupňového řízení se pak od těchto lišila.
8. Žalobce se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal, a to v plném rozsahu. Vzhledem k tomu, že se výrok I. prvostupňového rozhodnutí týkal dalšího účastníka prvostupňového řízení, tak žalovaný odvolání v tomto rozsahu zamítl jako nepřipustné, a to dle § 92 odst. 1 věty první ve spojení s § 27 odst. 1 a § 140 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Odvolání žalobce směřující proti výroku II. vyhodnotil žalovaný jako přípustné. Přistoupil tedy k posuzování zákonnosti a přezkumu prvostupňového rozhodnutí.
9. Žalovaný při posuzování zákonnosti a přezkumu prvostupňového rozhodnutí vycházel ze spisového materiálu. Prvostupňové rozhodnutí shledal jako zákonné a odůvodněné. Dle žalovaného splňovalo prvostupňové rozhodnutí všechny požadavky uvedené v § 3 správního řádu. Byl zjištěn, tedy proběhl stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, když provedl i výslech svědků. Prvostupňový orgán tak dle žalovaného správně zjistil skutkový stav a na základě něho dovodil právní závěry, které jsou zcela v souladu s právními předpisy.

III. Žaloba

10. Žalobce uvedl, že prvostupňové rozhodnutí souvisí s podezřením ze spáchání dalšího přestupku. Konkrétně pak s podezřením ze spáchání přestupku dle § 39 odst. 2 písm. g) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále jen „zákon o státní památkové péči“), když měl v rozporu s § 21 odst. 2 zákona o státní památkové péči provádět dne 5. 12. 2020 mezi 21:00 a 22:00 hod. archeologický výzkum, a to bez příslušného povolení. Toto řízení bylo zastaveno usnesením Krajského úřadu Olomouckého kraje, odbor sportu, kultury a památkové péče ze dne 30. 4. 2021.
11. Toto řízení bylo zastaveno dle § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), neboť „*spáchání skutku, o němž se řízení vede, nebylo obviněnému prokázáno*“. Žalobce se domnívá, že z toho vyplývá, že žalobce společně s dalším účastníkem prvostupňového řízení neměl důvod neuposlechnout výzvu příslušníků Policie České republiky a distancovat se od nich, pokud by si byl vědom, že se právě o příslušníky Policie České republiky jedná. Nebyl mu tedy prokázán úmysl dopustit se přestupku.
11. Žalobce dále tvrdí, že nemohl uposlechnout úřední osobu při výkonu její pravomoci, neboť si zaprvé nejdříve nebyl vědom, že se jedná o úřední osobu, a za druhé tento příkaz nebyl zřetelně slyšet. První uvedené žalobce rozvádí tím, že v daný čas byla již tma a úřední osoby, v tomto konkrétním případě příslušníci Policie České republiky, se k žalovanému blížily, aniž by byly osvětleny. Rovněž neměly na svém oblečení žádné reflexní prvky, či si neoblékly reflexní vestu. Druhé

uvedené pak osvětluje tím, že příslušníci Policie České republiky byli od žalobce poměrně vzdáleni. Další skutečností, kterou je třeba brát dle žalobce v potaz, je to, že toho dne byl silný vítr. Žalobce tak uvádí, že výzvu úředních osob zřetelně neslyšel, a i z toho důvodu ji tedy neuposlechl.

12. Žalobce tak na základě těchto svých tvrzení uvádí, že slyšel pouze nějaký příkaz, aby stál. Díky tomu, že si však nebyl vědom, že se jedná o příslušníky Policie České republiky, měl obavu, zda ho dané osoby nechtějí napadnout a fyzicky mu ublížit, tak chtěl raději udržet bezpečný odstup. Z toho důvodu před příslušníky Policie České republiky utíkal.
13. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

14. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 20. 8. 2021 uvádí, že důvod zastavení řízení o přestupku dle § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky, není dosvědčením toho, že by se přestupek nestal, či by dané jednání přestupkem nebylo. Není jím ani to, že by daný skutek nespáchal obviněný. Důvodem pro zastavení je v tomto případě skutečnost, že existují pochybnosti o vině obviněného. Což však dle žalovaného neznamena, že předmětný přestupek podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích spáchán nebyl a že ho nespáchal žalobce. Tento výsledek řízení tak nemůže prokázat to, že žalobce společně s dalším účastníkem prvostupňového řízení neměl důvod vyhnout se kontaktu s příslušníky Policie České republiky.
15. Žalovaný dále uvádí, že obhajobu žalobce spatřuje jako účelovou, když chce přesvědčit správní orgány o něčem, co se dle žalovaného nestalo, a chce se tím vyhnout postihu za oba výše uvedené přestupky. Dále ji považuje za nepravdivou, což souvisí s tím, co již uvedl u účelovosti obhajoby žalobce. Výpověď žalobce se totiž v průběhu řízení značně modifikovala. V úředním záznamu pořízeném Policií České republiky v den, kdy mělo dojít ke spáchání přestupku, žalobce uvedl, že je na procházce a není si vědom toho, že je v archeologické lokalitě. Před příslušníky Policie České republiky dle této jeho výpovědi utíkal proto, že se lekl. Následně pak v dalších výpovědích tvrdil, že na daném místě hledal synovy klíče a čip do školy. Díky těmto značným modifikacím výpovědi žalobce spatřuje žalovaný obhajobu žalobce i jako nekonzistentní a vnitřně rozpornou.
16. Žalovaný tak navrhuje, aby byla žaloba dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů, zamítnuta jako nedůvodná.
17. V replice ze dne 18. 10. 2021 žalobce uvedl, že se ohrazuje proti závěrům žalovaného uvedeným v jeho vyjádření. Především podotkl, že již na místě zákroku sdělil hlídce své tvrzení o hledání klíčů. Dále poukázal na strohost úředního záznamu sepsaného policisty. Na místě hlídce též sdělil, že se nenachází v archeologické lokalitě, ale na polní cestě. Dále uvedl, že považuje svou obhajobu (resp. žalobní argumentaci) za konzistentní a bezrozpornou.

V. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
19. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
20. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
21. Žaloba **není důvodná**.
22. Důvody, které vedly soud k tomuto rozhodnutí, jsou následující.
23. Žalobce v žalobě vyjadřuje názor, že bylo prokázáno, že neměl žádný důvod k tomu, aby před příslušníky Policie České republiky utíkal. Pravdivost tohoto jeho tvrzení má být potvrzena skutečností, že v rámci samostatného řízení o dalším jeho činu, kde bylo podezření ze spáchání přestupku dle § 39 odst. 2 písm. g) zákona o státní památkové péči, došlo k zastavení řízení dle § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Žalobce má tak za to, že díky zastavení tohoto samostatného řízení došlo k tomu, že se žalovanému nepodařilo prokázat úmysl žalobce dopustit se přestupku.
24. Soud k této námitce uvádí, že dle dikce zákona je přestupkem „*společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem*“ (§ 5 zákona o odpovědnosti za přestupky). Dle ust. § 15 zákona o odpovědnosti za přestupky je pak v případě fyzické osoby vyžadováno zavinění k tomu, aby byla za takový čin odpovědná. Nevyžaduje se ovšem zavinění ve formě úmyslu, dostačující podmínkou je zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon, že je třeba zavinění úmyslného. Postačující je tak v případech, kdy zákon nestanoví podmínku úmyslného činu, dopustit se činu, který naplňuje skutkovou podstatu přestupku uvedenou v zákoně formou nevědomé nedbalosti.
25. V případě nevědomé nedbalosti pachatel „*nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.*“ (§ 15 odst. 3 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky). V tomto případě je tak nepřítomna složka vědění, která je přítomna v případě spáchání činu formou úmyslného zavinění. V případě nevědomé nedbalosti „*lze (...) rozlišit dva znaky, které musí být naplněny kumulativně. Prvním znakem je, že pachatel přestupku nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Druhým znakem je skutečnost, že pachatel o tomto vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Zaviněním pak musí být pokryta celá skutková podstata přestupku.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu, ze dne 7. 8. 2008, č.j. 1 As 56/2008 – 66, přístupný na www.nssoud.cz)
26. Vzhledem k vyjádření žalobce, v němž připouští, že jeho dostižení s detektorem kovů v sousedství archeologické lokality ve večerních hodinách mohlo vzbudit podezření z nekalé činnosti, a jeho profesi, kdy uvádí, že je strážníkem městské

policie, se soud domnívá, že prvostupňový orgán usoudil zcela správně, pokud shledal zavinění ve formě úmyslu. Byl totiž zcela jednoznačně přítomen znak vědomí protiprávnosti jednání (útěk po spatření hlídky Policie ČR, která evidentně směřovala k žalobci a vzhledem k okolnostem nebylo objektivně pochyb, že jí jde o prověření situace). Pakliže si byl žalobce vědom, že může vzbudit podezření z nekalé činnosti, jak sám uvádí, mohl a měl (i vzhledem ke své profesi) předpokládat, že na místo mohou být přivoláni příslušníci policie, jejichž povinností je mimo jiné konat z úřední povinnosti (srov. § 7 odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., zákon České národní rady o obecní policii, dále jen „zákon o obecní policii“, a § 10 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., zákona o Policii České republiky, dále jen „zákon o policii“). Nelze přehlédnout, že tohoto si žalobce jakožto příslušník městské policie musel být vědom. Ohledně znaku chtění lze připustit, že žalobce svým útekem přímo nechtěl ohrozit chráněný zájem (v tomto případě provedení úkonů perlorustrace a prověření okolností podezření nasvědčujících spáchání přestupku), ale pro případ, že se tak stane, s tím musel být srozuměn (tzn. musel s tím počítat). Pro naplnění úmyslné formy zavinění zcela dostačuje eventuální (nepřímý) úmysl.

27. Soud dále uvádí, že pro posouzení toho, zda byla naplněna skutková podstata přestupku dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích, tedy zda došlo k neuposlechnutí výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci, je otázka posouzení toho, zda došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 39 odst. 2 písm. g) zákona o státní památkové péči, irelevantní. Ostatně o těchto podezřeních ze spáchání přestupku byla vedena samostatná řízení. Pro posouzení toho, zda byla naplněna skutková podstata přestupku proti veřejnému pořádku, konkrétně neuposlechnutí výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci, je relevantní pouze to, zda došlo k naplnění této skutkové podstaty.
28. K posouzení, zda k tomuto naplnění skutkové podstaty došlo, je třeba vyložit formální znaky předmětné skutkové podstaty upravené v daném ustanovení. Ohledně výkladu pojmu „úřední osoby“, je nutno vycházet z legální definice, a to v ust. § 127 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“). Z písm. e) tohoto ustanovení vyplývá, že úřední osobou je „*příslušník ozbrojených sil nebo bezpečnostního sboru nebo strážník obecní policie*“ [§ 127 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku], a to za podmínky, že „*plní úkoly státu nebo společnosti a používá při tom svěřené pravomoci pro plnění těchto úkolů.*“ (§ 127 odst. 1 trestního zákoníku).
29. Příslušníky policie prap. J. M. a por. L. T. lze tak v tomto konkrétním případě zcela jistě považovat za úřední osoby, které vykonávaly svou pravomoc, neboť byly na místo přivolány Mgr. M. P., který nahlásil podezření, že na místě dochází k neoprávněnému archeologickému výzkumu. Jak dosvědčují výpovědi prap. J. M. a por. L. T. i Mgr. M. P., existovalo zde tak důvodné podezření toho, že dochází k páčání přestupku. V takovém případě, jak již soud zdůvodnil, bylo úřední povinností policistů konat.
30. Výzvou úřední osoby se pak rozumí dle odborné literatury faktický pokyn (viz Staša, J. Faktické pokyny a donucovací úkony. In: Dušan Hendrych a kol. *Správní právo. Obecná část*. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 263 – 264). Úřední osoba pak vyzývá tímto faktickým pokynem osobu, která je podezřelá z páčání protiprávního

jednání, k tomu, aby něco konala, něčeho se zdržela, či něco strpěla (Viz Jemelka, L., Vetešník, P. *Zákon o přestupcích a přestupkové řízení*. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 234). Tímto pokynem bylo v předmětném řízení, aby žalobce stál. Výzva zněla dle shodných svědeckých výpovědí „*Policie! Jménem zákona, stůjte!*“

31. Tato výzva (faktický úkon) má zákonem předepsané náležitosti. Dle ust. § 7 odst. 4 zákona o obecní policii a dle ust. § 10 odst. 5 zákona o policii jsou příslušníci policie, pakliže to okolnosti umožňují, povinni použít slov „*Jménem zákona!*“ společně s odpovídající výzvou. K tomuto dle svědeckých výpovědí prap. J. M., por. L. T. a Mgr. M. P. došlo, neboť žalobce byl vyzván k tomu, aby se zastavil, čehož neuposlechl a dal se na útěk.
32. Dále jsou příslušníci policie dle ust. § 12 zákona o policii, stejně tak dle § 7 zákona o obecní policii povinni prokázat svou příslušnost, a to prostřednictvím služebního stejnokroje, služebního průkazu, odznaku či dalších v zákonech uvedených prostředků. Pokud to však povaha či okolnosti neumožňují postačuje, pokud tuto svou příslušnost prokáží ústním prohlášením. Tedy tím, že vysloví, že se jedná o příslušníky policie, např. tímto způsobem: „*Policie!*“ Prap. M. a por. T. nejen že na sobě měli služební stejnokroje, ale na výše jejich výzvu k zastavení doplnili ústním vyslovením „*Policie!*“ Tímto dostatečně prokázali svou příslušnost a dostali své zákonné povinnosti.
33. Žalobce nezpochybňuje, že prap. M. a por. T. na něho, slovy žalobce, „něco“ křičeli. Namítá však, že díky povětrnostním podmínkám, které předmětného dne byly, výzvu zřetelně neslyšel. V kontextu celého případu vycházejí ze spisového materiálu a provedených svědeckých výpovědí se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že se ze strany žalobce jedná o účelové tvrzení. Soud považuje za rozhodnou výpověď Mgr. J. P., jakožto nestranné osoby, který dosvědčil, že výzva „*Policie! Jménem zákona, stůjte!*“ byla zřetelně slyšet i přes namítané nepříznivé povětrnostní podmínky, a to i z větší vzdálenosti. Navíc žalobce nebyl vyzván pouze jednou, ale opakovaně. Je tak nepravděpodobné, že by ani jednou výzvu neslyšel.
34. Z uvedených důvodů krajský soud nepovažoval za nezbytné provádět dokazování připojenou zprávou Českého hydrometeorologického ústavu ze dne 11. 6. 2021, která vypovídá o počasí dne 5. 12. 2020 mj. také v lokalitě Víceměřice, okres Prostějov. Soud má tak za to, že žalovaný prostřednictvím provedených důkazů správně dospěl k závěru, že žalobce svým jednáním dne 5. 12. 2020 v době mezi 21:30 a 22:00 hod. v lokalitě Zadní Dlátko v Němčicích nad Hanou, naplnil skutkovou podstatu uvedenou v ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích. Soud neshledává na napadeném rozhodnutí ničeho protizákonného. Žalovaný vycházel z provedených důkazů, kterých nasbíral dostatečné množství a následně je hodnotil nejen jednotlivě, ale i ve vzájemných souvislostech, zohlednil tak třeba to, že se výpovědi žalobce v průběhu času, značně lišily a byly značně modifikovány.

VI. Závěr a náklady řízení

35. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

36. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému poté žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly a ani jejich náhradu nepožadoval (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. listopadu 2022

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce